

ДОПЪЛНИТЕЛНО РЕШЕНИЕ

№ 3955

за изменение в частта за разноските

гр. София, 13.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19
състав**, в закрито заседание на 13.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

като разгледа дело номер **6737** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 от ГПК, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

С Решение № 3137/09.05.2022 г. съдът е отхвърлил искове с правно основание чл.2в, ал.1, т.1, вр. чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, предявени от Д. Р. Д., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [улица], вх.А, ет.2, ап.5, срещу Българска народна банка за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 280 422.69 лв., ведно с мораторна лихва в размер на 85 374.23 лв., считано от 17.06.2016 г. до датата на предявяване на иска, ведно със законната лихва от предявяване на иска.

В обстоятелствената част на решението изложи мотиви за неоснователност на претенцията на ответника БНБ, независимо от изхода на спора за присъждане на адвокатско възнаграждение и разноси по делото .

С молба от 01.06.2022 г. процесуалният представител на ответника БНБ е поискал, съдът да измени решението си в частта за разноските, като присъди в полза на БНБ разноси, включително адвокатско възнаграждение

Д. Д. счита искането за неоснователно.

Съдът, като взе предвид становищата на страните, както и доказателствата по делото, намира следното:

Съгласно чл. 248, ал.1 ГПК, приложим съобразно преpraщачата норма на чл.144 АПК, в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разноските. В конкретния случай решението на съда е подлежи на обжалване, поради което е относима първата хипотеза.

Искането за изменение на решението в частта за разноските е предявено в

установения срок, поради което и доколкото е направено от надлежна страна, е процесуално допустимо.

Разгледано по същество, искането е неоснователно.

Вярно е, че съгласно нормата на чл. 10, ал.4 от ЗОДОВ (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г, в сила от 29.11.2019 г.) съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ, но тази норма, няма обратно действие и изрично с Преходните и заключителни разпоредби на ЗОДОВ (ОБН. - ДВ, БР. 94 ОТ 2019 Г.) § 6. (1) е посочено, че този закон се прилага за предявените иски молби, подадени след влизането му в сила, а неприключилите до влизането в сила на този закон производства се довършват от съдилищата, пред които са висящи, включително при последвало въззивно и касационно обжалване. Производството пред АССГ е образувано на 18.06.2019 г., преди влизане в сила на посоченото изменение на нормата на чл. 10 ЗОДОВ с приемане на нова ал. 4 и безспорно не може да намери приложение в случая. Не е налице основание за изменение на решението в частта за разноските именно поради липса на основание за присъждане на разноски в полза на ответника по иска. На основание § 6 от ПЗР към ЗИДЗОДОВ на ответника не се дължат разноски, съобразно отхвърлената част от иска.

Вярно е, че в мотивите на Определение № 2 от 20.04.2021 г., постановено от ОССГ от ГК от ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС по Тълкувателно дело № 1/19 година, с което се отклони искането за приемане на съвместно тълкувателно постановление, се прие, че предвиденото положение в новата ал. 4 на чл. 10 от ЗОДОВ /ДВ бр. 94от 2019 г./ следва да е приложимо и за заварените от изменението на закона дела, каквото е и настоящото, но съгласно нормата на чл. 130, ал.2 от ЗСВ само Тълкувателните решения и тълкувателните постановления са задължителни за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местното самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове. Посоченото Определение по Тълкувателното дело не е задължително за съда, за да намери приложение нормата на чл. 10, ал.4 от ЗОДОВ и в настоящата хипотеза. Такава задължителна сила не е предвидена за мотивите на Определения по Тълкувателни дела.

Съдът намира, че следва да подчертае още веднъж, че разпоредбата на чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ (в редакцията съгласно изм. и доп., публ. ДВ, бр. 94 от 29.11.2019 г.) е неприложима в конкретния случай, доколкото съгласно § 6, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗОДОВ, този закон се прилага за предявени иски молби, подадени след влизането му в сила, а исковата молба е подадена преди това - на 18.06.2019 г. Съгласно приложимата правна уредба на чл.10, ал.2 и ал.3 ЗОДОВ (в относимата редакция) не се предвижда ищецът да дължи на ответника заплащане на разноски и възнаграждение за процесуално представителство, поради което не е налице основание на БНБ да бъде присъдена претендираната сума за адвокатско възнаграждение. В този смисъл следва да се държи сметка за специалния характер на ЗОДОВ и практиката на Европейския съд по правата на човека, че понасянето на несъразмерни разноски от ищеца при претенцията за обезщетение по ЗОДОВ не следва да препятства неговия достъп до съд.

С оглед изложеното молбата за изменение на решението в частта на разноските е неоснователна.

Така мотивиран и на основание чл. 248 ГПК, СЪДЪТ

О П Р Е Д Е Л И :

ОТХВЪРЛЯ Искане, обективирано в молба от 01.06.2022 г. на БНБ за изменение на Решение № 3137/09.05.2022 г. по адм. дело № 6737/2019 г., в частта за разноските. ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване, по реда на обжалване на съдебното решение - пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.